

ρεϊό, γουρουννοκαλύβα, γουρουννοκάλυβο, γουρουννοκέλλι, γουρουννοκούμασο, γουρουννόλοτζιος, γουρουννόμαντρα, γουρουννομάντρι, γουρουννόσπιτο, γουρουννόσταβλος, γουρουννοσταλειό, γουρουννότοπος, κουμάσι, λότζιος, ντορμπαρεϊό, χοιροκαλύβα, χοιροκάλυβο, χοιροκέλλι, χοιρομάντρι, χοιροστάσι.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γ' ρουνουβουρὸς καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. (Χαλκιδ.).

γουρουνοβοσκάκι τό, ἐνιαχ. γουρ'νοβοσκάκι Πελοπν. (Παππούλ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρ'οὐνι καὶ βοσκάκι.

Τὸ ἐνδημικὸν ἐντομοφάγον καὶ σκωληκοφάγον πτηνὸν Λειμώνιος ὁ φαϊόλαιμος (Saxicola ruberta) τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) ἐνθ' ἄν. Συνών. γουρ'οὐνα 4, γουρουννακάκι, γουρουννακάκος, γουρουννάκος, γουρουννοβοσκός 2, μπακαθίκι.

γουρουννοβοσκός ὁ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)—Λεξ. Βάνγ. Περιδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 285 Πρω. Δημητρ. γουρ'νοβοσκός Πελοπν. (Βαμβάκ. Γαργαλ. Μανιάκ. Παππούλ. Πυλ. Στεμνίτσ. Τριφυλ. κ.ά.) γ'ρουνουβοσκός Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Καρουσ. Κασσιόπ. Νύμφ. κ.ά.) γ'ρουνουβουσκός Μακεδ. (Καταφύγ.) Θηλ. γουρ'νοβοσκοῦ Θράκ. (Σκεπαστ.) γ'ρουνουβοσκοῦ Πελοπν. (Ξεχώρ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρ'οὐνι καὶ βοσκός. Ὁ τύπ. γουρουννοβοσκός καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ χοιροβοσκός ἐνθ' ἄν. : Σὺ δὲν κάνεις γιὰ γράμματα! Θὰ σὲ κάνω γουρ'νοβοσκό Πελοπν. (Γαργαλ.) Σὺ πὺ τὸ ζήλεψε, ὅλοι γουρουννοβοσκοὶ εἶναι ἀπὸ τὰ πεθερικά του Πελοπν. (Μάν.) Διγίς, τῇ γουρ'νοβοσκοῦ τὸ π'δὶ νὰ πάρ' μένα τῇ βασ'λοπούλα (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. (Σκεπαστ.) Εἶμαι βασίλισσα τσαὶ δὲ γέννησα τέτεια δὰ παιδὶ τσ' αὐτὴ ἢ γ'ρουνουβοσκοῦ νὰ γεννήσῃ τέτεια ὁμορφοκαμωμένη κοπελίτσα! (ἐκ παραμυθ.) Πελοπν. (Ξεχώρ.) | Ἄσμ.

Κ' ἐβγήκε ὁ υἱὸς γ'ρουνουβοσκός κ' ἡ κόρη κοπανίστρα Κέρκ. (Νύμφ.).

Μάννα μου, γ'ὼ τὸ βασιλιά γουρ'νοβοσκό τὸν κάνω Πελοπν. (Στεμνίτσ.).

Κι ὁ βασιλιάς ὁ πεθερὸς γουρ'νοβοσκός ἐγίνη Πελοπν. (Μανιάκ.) Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. γουρουνναρᾶς, γουρουννάρης 1, γουρουνᾶς 1, γουρουνιάρης 1, γουρουνολόγος, γουρουννοτσοπάνης, ντορμπάρης, χοιροβοσκός. 2) Τὸ ἐνδημικὸν ἐντομοφάγον καὶ σκωληκοφάγον πτηνὸν Λειμώνιος ὁ φαϊόλαιμος (Saxicola ruberta), τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae) Πελοπν. (Παππούλ.) Συνών. εἰς λ. γουρουννοβοσκάκι.

γουρουννογάβαθο τό, ἐνιαχ. γουρουννοβάβαθο Χίος γουρουννοκάβαθο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρ'οὐνι καὶ γαβάθι.

Σκεῦος ξύλινον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου τίθεται ἡ τροφή τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Γουρουννοβάβαθο ἀπὸ βουτζιά τῶν πλατάνων (βουτζιά=κόμβοι κορμῶν δένδρων) Χίος. Βάλε τὰ πίτουρα 'ς τὸ γουρουννοκάβαθο Κίτ. Μάν. Συνών. γουρουννοκοπάννα, γουρουννοκόπανο, γουρουννοκόριτο, κορίτος, λαργνάκι.

γουρουννόγλινα ἡ, Χίος γουρ'νόγλινα Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.)—Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 197.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρ'οὐνι καὶ γλίνα.

Τὸ ἀναλυόμενον διὰ θερμάνσεως ἐντὸς δοχείου χοίρειον λίπος, τὸ χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὴν μαγειρικὴν ἐνθ' ἄν. : Δὲν τρώει ἡ γουρ'νόγλινα τοῦ καλονκαίρ' Αἰτωλ. Ἀλείβουν τὰ γίδια μὲ γουρ'νόγλινα καὶ κειάφι ἀνακατωμένα (κειάφι=θειάφι) Δ. Λουκοπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 197. Συνών. ἄλειμμα 3β, ἀλοιφή, γλίνα 4, γουρουνᾶλειμμα 1, γουρουνναλοιφή, γουρουννόλαδο, γουρουννόλιγδα, γουρουννόλιπα, γουρουννόλιπο, γουρουννόξυγγο, λίγδα, λίπα.

γουρουννοδέρματο τό, ἐνιαχ. γουρ'νοδέρματο Πελοπν. (Γορτυν.) γουρ'νουδέρματος Θεσσ. (Τρίκκ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Γρεβεν.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρ'οὐνι καὶ δερμάτι.

Δέρμα χοίρου ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. Τοῦ γουρ'νουδέρματος δὲ γίνιτι κρασουδέρματος (ἡ πονηρὰ φύσις δὲν μεταβάλλεται εἰς ἀγαθὴν) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Συνών. παροιμ. Τοῦ γουρουνᾶδ' κ' κ' ρασᾶδ' δὲ γίνιτι. Συνών. γουρουνᾶσκι, γουρουννοπεριλογή, γουρουννόπετσα 1, γουρουννοπέτσι, χοιροδέρματο, χοιροπέτσι.

γουρουννόδοντο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόδοντου Στερελλ. (Ἀράχ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρ'οὐνι καὶ δόντι.

Τὸ δόντι τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Τοῦ γουρ'νόδοντου τοῦ κριμᾶνι γιὰ χαίμαλι 'ς τὰ ζῶα Στερελλ. (Ἀράχ.) Βάζουν μαζί μὲ τοῦ γουρ'νόδοντου καὶ μαλλὶ ἀπὸ ἀσβὸ καὶ τοῦ κριμοῦν μπρός 'ς τοῦ γλέφαρου τοῦ μουλαριοῦ Στερελλ. (Ἀράχ.) Συνών. κ' α' π' ρόδοντο.

γουρουννόξευλα ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νόξιβλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 17, 386.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρ'οὐνι καὶ ξεύλα.

1) Ξυλινὴ ξεύλα ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἐκ δύο τεμαχίων ξύλου. Τούτων ἡ μὲν μία ἄκρα προσδένεται ἄνωθεν τοῦ τραχήλου τοῦ χοίρου, ἡ δὲ ἄλλη διαπερνᾷ τεμάχιον σανίδος κείμενον κάτωθεν τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ, σκοπὸν δὲ ἔχει νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἐμπόδιον διὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χοίρου εἰς περίφρακτον ἐκ διασταυρουμένων ξύλων χώρον ἐνθ' ἄν. 2) Πρόχειρος ξεύλα κατασκευαζομένη ἐκ δύο τεμαχίων ξύλου, ἀντικαθιστῶσα τὴν κατὰ τὴν ἄρσιν θραυσθεῖσαν καὶ ἐξ ἐνὸς τεμαχίου ξύλου ἀποτελουμένην τοιαύτην αὐτόθ.

γουρουννοθέμι τό, ἐνιαχ. 'ουρουννοθέμι Νάξ. (Ἀπύρανθ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουρ'οὐνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -θέμι.

Πλήθος χοίρων ἐνθ' ἄν. : Εἶδα 'ουρουννοθέμι 'ν' ποὺ τσ' ἀκ'λουθᾷ τσῇ σκόφας εὐτεινῆς! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. εἰς λ. γουρουννοβόλι.

γουρουννοθρεμμένος ἐπίθ. Ἴων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουρ'οὐνι καὶ τῆς μετοχ. θρεμμένος τοῦ ρ. θρέφω

Ὁ παχὺς : Αἰνιγμ.

Ἡ γουρουνά μας ἢ γουρουννοθρεμμένη οὐλο τὸν κόσμον τρώγει καὶ ποτὲ τῆς δὲ χορταίνει (ὁ ἀνεμόμυλος).

